

ERÄS PÄIVÄJÄRJESTYKSESSÄ OLEVISTA TEHTÄVISTÄ

Kaksi viime kuukautta Venäjän vallankumouksen kehityksessä, erikoisesti se kausi, joka seurasi rauhan solmiamista Saksan kanssa ja porvarillisen vastavallankumouksen tukahduttamista Venäjän sisällä, voidaan luonnehtia Neuvostovallan lujittumisen kaudeksi Venäjällä ja aikansaeläneen yhteiskunnallisen ja taloudellisen järjestelmän suunnitelmallisen uusille, sosialistisille raiteille uudestijärjestämisen aluksi. Tehtäiden lisääntyvä kansallistaminen, kaupan pääalojen voimistuva valvonta, pankkien kansallistaminen, Korkeimman kansantalousneuvoston, tuon jo lähellä olevan sosialistisen yhteiskunnan organisaatiosolun, päivä päivältä laajeneva monipuolisen rikas toiminta—kaikki tämä puhuu siitä, kuinka syvälle Neuvostovalta on alkanut juurtua yhteiskuntaelämän huokosiin. Keskuksessa valta on jo tullut todelliseksi kansan vallaksi, joka on kasvanut esiin työtätekevien joukkojen syvistä riveistä. Siinä on Neuvostovallan voima ja mahti. Tämän tuntevat nähtävästi myöskin ne porvarilliset intelligentit, Neuvostovallan entiset viholliset, teknikot ja insinöörit, toimitsijat ja yleensä

erikoisalojentuntijat, jotka vielä eilen sabotoivat valtaa, mutta tänään ovat valmiit sitä palvelemaan.

Mutta reunamaissa, joissa asuu sivistykseltään takapajuisia aineksia, Neuvostovalta ei ole vielä ehtinyt tulla siinä määrin kansan vallaksi. Maan keskiosassa aloitettu vallankumous on levinnyt reunamaihin, erikoisesti itäisiin, jonkin verran myöhästyneenä. Elinolot ja kielisuhteet näissä reunamaissa, joille on ominaista vielä taloudellinenkin takapajuisuus, ovat jossain määrin vaikeuttaneet siellä Neuvostovallan lujittamista. Sitä varten, jotta valta tulisi siellä kansan vallaksi ja työtätekevät joukot sosialistisiksi, tarvitaan muun muassa erikoiskeinoja näiden reunamaiden työtätekevien ja riistettyjen joukkojen saamiseksi mukaan vallankumouksellisen kehityksen prosessiin. On välttämätöntä kohottaa joukot Neuvostovallan tasolle ja liittää niiden parhaat edustajat yhteen Neuvostovallan kanssa. Mutta se on mahdotonta ilman näiden reunamaiden autonomiaa, s.o. ilman sitä, että järjestetään paikallinen koulu, paikallinen oikeuslaitos, paikallinen hallinto, paikalliset valtaelimet, paikalliset yhteiskunnalliset ja poliittiset sekä valistuslaitokset ja taataan paikallisen kielen, alueen työtätekevien joukkojen äidinkielen, täydet oikeudet yhteiskunnallisen ja poliittisen toiminnan kaikilla aloilla.

Juuri näitä tarkoituspieriä silmälläpitäen Neuvostojen kolmas edustajakokous julisti Venäjän Neuvostotasavallan federatiivisen järjestelmän.

Vallankumouksen kulussa paljastuvat vähitellen ne porvarillisen autonomian ryhmät, joita muodostui viime vuoden marras- ja joulukuussa reunamaissa Volganvarren tataarien, bashkiirien ja kirgiisien

alueella sekä Turkestanissa. Sitä varten, jotta niiltä voitaisiin temmata lopullisesti pois „niiden omat joukot“ ja liittää viimeainitut lujasti Neuvostojen ympärille, on niiltä „otettava“ autonomia, puhdistettava se ensin porvarillisesta saastasta ja muutettava se sitten porvarillisesta autonomiasta neuvostoautonomiaksi. Porvarilliset natsionalistiset ryhmät vaativat autonomiaa tehdäkseen siitä „omien“ joukkojensa orjuuttamisen välikappaleen. Juuri siksi ne „tunnustaan Neuvostojen keskusvallan“ eivät kuitenkaan halua tunnustaa paikallisia Neuvostoja ja vaativat puuttumattomuutta niiden „sisäisiin asioihin“. Tämän vuoksi eräät Neuvostot paikkakunnilla ovat päättäneet hylätä kokonaan kaikenlaisen autonomian katsoen paremmaksi kansallisuuskysymyksen „ratkaisemisen“ aseiden avulla. Mutta sellainen tie on Neuvostovallalle aivan kelpaamaton. Se, tuo tie, voi vain liittää joukot porvarillisten natsionalististen huippukerrostien ympärille ja nostaa etualalle nuo huippukerrokset „synnyinmaan“ pelastajina, „kansakunnan“ puolustajina, mikä ei missään tapauksessa vastaa Neuvostovallan tarkoituksiperiä. Neuvostovallan päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä ei ole autonomian kieltäminen, vaan sen tunnustaminen. Tämä autonomia on vain rakennettava paikkakuntien Neuvostojen perustalle. Vain sitä tietä valta voi tulla kansan vallaksi ja joukoille läheiseksi. On siis välttämätöntä, että autonomia turvaisi valtan kysymyksessäolevan kansakunnan rahvaalle eikä huippukerroksille. Siinä on asian ydin.

Juuri sen vuoksi Neuvostovalta julistaa tatarialais-bashkiirialaisen alueen autonomian. Samoja tarkoituksiperiä silmälläpitäen suunnitellaan Kirgiisien

alueen, Turkestanin j.n.e. autonomian julistamista. Kaikki tämä tapahtuu näiden reunamaiden kuntien, kihlakuntien ja kaupunkien Neuvostojen tunnustamisen perustalla paikkakunnilla.

Täytyy koota aineistoa ja erilaisia tietoja, jotka ovat välttämättömiä näiden alueiden autonomian luonteen ja muotojen määrittämiseksi. On muodostettava toimikuntia kysymyksessä olevien kansojen Neuvostojen ja neuvostoelinten perustavien edustajakokousten koollekutsumiseksi, joiden on hahmoteltava näiden autonomiain maantieteelliset rajat. On kutsuttava koolle nämä edustajakokoukset. Tämä välttämätön valmistelutyö on suoritettava nyt heti, jotta Neuvostojen tuleva Yleisvenäläinen edustajakokous voisi laatia Venäjän Neuvostofederation Perustuslain.

Tatarialais-bashkiirialaisen alueen Neuvostot ja niiden yhteydessä toimivat muhamettilaiset komissariaatit ovat jo ryhtyneet toimeen. Huhtikuun 10 tai 15 päiväksi kutsutaan Moskovaan Kasanin, Ufan, Orenburgin ja Jekaterinburgin Neuvostojen ja muhamettilaisten komissariaattien edustajain neuvottelukokous toimikunnan muodostamiseksi Tataria-Bashkiirian Neuvostojen perustavan edustajakokouksen koollekutsumista varten.

Kirgiisian alueella ja Turkestanissa on tällainen työ vasta alussa. Näiden reunamaiden Neuvostojen on tartuttava viipymättä käsiksi asiaan ja saatava työhön mukaan vastaavien kansojen kaikki vallankumoukselliset ja neuvostoainekset. Ei saa sallia minikäänlaista jaoittelua kansallisiin kuurioihin kansallisten „vähemmistöjen“ ja „enemmistöjen“ valitsemine edustajistoineen, kuten eräät porvarilliset natsionalis-

tiset ryhmät ehdottavat. Sellainen jaoittelu vain kärjistää kansallisuusvihaa, lujittaa raja-aitoja kansallisuuksien työtätekevien joukkojen välillä ja sulkee takapajulle jääneiltä kansoilta tien valoon ja kulttuuriin. Perustavien edustajakokousten vaalien perustana ja autonomian pohjana ei saa olla kansallisuuksien työtätekevien ja demokraattisten joukkojen jakaminen erillisiin kansallisiin osastoihin, vaan niiden liittäminen lujasti vastaavien neuvostoyhtymien ympärille.

Siis: reunamaiden autonomiakysymystä koskevan aineiston kokoaminen, kansallisten sosialististen komissariaattien muodostaminen Neuvostojen yhteyteen, toimikuntien perustaminen autonomisten alueiden Neuvostojen perustavien edustajakokousten koollekutsumiseksi, näiden edustajakokousten koollekutsuminen, itsemääräytyvien kansojen työtätekevien kerrosten lähentäminen Neuvostovallan elimiin alueilla, — sellainen on Neuvostojen tehtävä.

Kansallisuusasiain Kansankomissariaatti ryhtyy kaikkiin toimenpiteisiin helpottaakseen tätä Neuvostojen vaikeaa ja vastuunalaista työtä paikkakunnilla.

Kansankomissaari *J. Stalin*